ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Παρέμβαση στη συναυλία του ΛΕΞ στο Καυτανζόγλειο Θεσσαλονίκης, το βράδυ της Παρασκευής (21.10.2022), έκαναν οι απεργοί στη Μαλαματίνα. Οι απεργοί ανέβηκαν στην σκηνή, πριν την έναρξη της συναυλίας κρατώντας πανό για την απεργία τους.

“Υπήρξε μια εποχή που τα αφεντικά γέλαγαν με τα όνειρα μας…
Μια μέρα θα γίνουν όλα δικά μας”

Με αυτά τα λόγια ο Γραμματέας του Σωματείου εργαζομέννων στη Μαλαματίνα, Γιώργος Λιάκας, ακουμπά τις καρδιές των δεκάδων χιλιάδων νέων που γεμίζουν το Καυταντζόγλειο Στάδιο στη συναυλία του Λεξ στη Θεσσαλονίκη (21-10-2022).

Μπροστά σε περισσότερους από 25.000 ανθρώπους που χειροκρότησαν παρατεταμένα φωνάζοντας συνθήματα εναντίον της κυβέρνησης, ο Γραμματέας του Σωματείου, κάλεσε τα «αδέρφια και τα παιδιά μας» να συναντηθούν με τους απεργούς «στους δρόμους, στον αγώνα για έναν καλύτερο κόσμο που δε θα δουλεύουμε για ψίχουλα, που δε θα βρισκόμαστε στις ουρές της ανεργίας όποτε καπνίσει στα αφεντικά μας, που θα πηγαίνουμε στη δουλειά

με ψηλά το κεφάλι».

Ο Γραμματέας του Σωματείου κάνοντας αναφορά σε σχετικό στίχο του ΛΕΞ ανέφερε: «Για αυτό μαζί πρέπει να προσπαθήσουμε έτσι ώστε να σταματήσει ο πόνος των φτωχών να γίνεται η τέχνη των αστών. Μαζί πρέπει να να προσπαθήσουμε έτσι ώστε ο πόνος μας να γίνει η δύναμή μας, να γίνει ο φόβος τους».

Στην συναυλία επίσης σηκώθηκε πανό και για τον βιασμό της 19χρονης στο ΑΤ Ομόνοιας.

Δείτε στο βίντεο την συγκλονιστική παρέμβαση των απεργών:

Ακολουθεί ολόκληρο το κείμενο της παρέμβασης των απεργών:

> Καλησπέρα σε όλους και όλες από το εξωτικό Καλοχώρι, από το Καλοχώρι των εργοστασίων, των διυλιστηρίων, των αποθηκών.

Από το απεργιακό μπλόκο των εργαζομένων στην Μαλαματίνα, από το εργοστάσιο που έχουμε λιώσει τις ζωές μας στη δουλειά εδώ και 20 χρόνια και που τους τελευταίους μήνες έχουν διώξει 17 από εμάς, από το μέρος που οι νόμοι δεν ισχύουν, από το μέρος που η παρανομία γίνεται νομιμότητα, από το μέρος που δίκιο είναι “απολύω εργαζομένους, προσλαμβάνω απεργοσπάστες”, από εκεί που μερικές δεκάδες εργαζομένων έχουν να πληρωθούν εδώ και τρεις μήνες διεκδικώντας την επιστροφή των συναδέλφων τους στη δουλειά για να μπορέσουν να ζήσουν τις οικογένειές τους.

Από το μέρος που η αστυνομία έχει κατασκηνώσει για να βάζει μέσα απεργοσπάστες, λειτουργώντας σαν ιδιωτική σεκιούριτυ, από το μέρος που έχει μετατραπεί σε ένα απέραντο ματωμένο τεραίν με ανθρώπους πεταμένους στο δρόμο κυριολεκτικά και μεταφορικά, από το μέρος που μαθαίνουμε να μην σπάμε μέσα μας ακόμα κι όταν σπάσουν τις αλυσίδες μας.

Δε θα σας περιγράψουμε τίποτα άλλο, τα ίδια ζούμε, στο ίδιο καζάνι βράζουμε: Η ανεργία, η αφραγκία, η αστυνομοκρατία, τα μεροκάματα του τρόμου, η Χρυσή Αυγή, οι εξώσεις και οι πλειστηριασμοί, έχουν γίνει ήδη στίχοι που τραγουδιούνται από τα χείλη εκατομμυρίων νέων ανθρώπων.

Με τα ΜΜΕ όμως να θάβουν ή να παραποιούν τον αγώνα μας, το βήμα αυτό που μας έδωσε ο ΛΕΞ και στον οποίο θέλουμε να πούμε ένα μεγάλο ευχαριστώ, είναι για εμάς πολύ σημαντικό, για να ακουστεί και η δικιά μας φωνή σε αυτούς και αυτές που θέλουμε και πρέπει να συναντηθούμε, σε αυτούς και αυτές που έρχονται να αντιμετωπίσουν συνθήκες εργασίας ακόμα πιο εντατικοποιημένες, ακόμα πιο επισφαλείς, με ακόμα πιο χαμηλά μεροκάματα.

Θέλουμε να τονίσουμε μονάχα το εξής: Χωρίς την αλληλεγγύη πολλών από εσάς, δεν θα αντέχαμε τόσο καιρό, δεν θα ήμασταν απολύτως σίγουροι πως θα αντέξουμε κι άλλο. Για όσο χρειαστεί, ως το τέλος, ως την δικαίωσή μας, όσα δακρυγόνα κι αν μας ρίξουν, όσες φορές κι αν μας συλλάβουν.

Για αυτό σας λέμε κάθε φορά που πάει να σας πάρει από κάτω, να θυμάστε πως η αλληλεγγύη είναι το πρώτο και το τελευταίο μας καταφύγιο, μία ανεξάντλητη πηγή δύναμης. Να θυμάστε πάντα πως ότι έχουμε είναι ο ένας τον άλλον, πως ότι έχουμε είμαστε εμείς.

Και για αυτό μαζί πρέπει να προσπαθήσουμε έτσι ώστε να σταματήσει ο πόνος των φτωχών να γίνεται η τέχνη των αστών. Μαζί πρέπει να να προσπαθήσουμε έτσι ώστε ο πόνος μας να γίνει η δύναμή μας, να γίνει ο φόβος τους.

Αδέρφια και παιδιά μας: Να γίνει κοινό μας στοίχημα, η συνάντησή μας στους δρόμους, στον αγώνα για έναν καλύτερο κόσμο που δε θα δουλεύουμε για ψίχουλα, που δε θα βρισκόμαστε στις ουρές της ανεργίας όποτε καπνίσει στα αφεντικά μας, που θα πηγαίνουμε στη δουλειά με ψηλά το κεφάλι.

Για να έρθει η στιγμή που θα τραγουδάμε σε μεγάλες συναυλίες σαν την σημερινή πως υπήρξε μια θλιβερή εποχή που τ' αφεντικά μας γελούσανε με τα όνειρά μας.

Να το θυμάστε παιδιά και αδέρφια μας, να το θυμόμαστε όλοι:

«Μια μέρα θα γίνουνε όλα δικά μας».

Σας ευχαριστούμε πολύ για τον χρόνο σας,

καλή διασκέδαση και καλούς αγώνες.